

PAUL-LOUP
SULITZER

COPILUL CELOR

ȘAPTE MĂRI

**PAUL-LOUP
SULITZER**

**COPILUL CELOR
ȘAPTE MĂRI**

Traducere: IRINA NEGREA

EDITURA LIDER

L'ENFANT DES SEPT MERS

Copyright © 1993, Editions Stock

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate Editurii LIDER - București

Printed in Romania

grupul dragoo print

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA

Telefon: 335.93.18; 335.97.47

Fax: 337.33.77

1

Se afla în strîmtoarea Malacca, unde naviga cu toate pînzele sus, îndreptîndu-se spre sud, urmărit de pirați. În stînga, Malaysia, iar, pe partea dreaptă, de-abia zăbindu-se la orizont, Sumatra. Cu vreo trei ceasuri în urmă, minunatele nuanțe de culoare de pe mare se modificaseră; cerul de sidex pur se acoperise cu un fond de ten roșcat; norișorii domoli care, în zori, pluteau încă deasupra uscatului, la tribord, dispăruseră, luînd cu ei orice speranță de ploaie pentru viitoarele săptămîni, dacă nu chiar luni. Și apa se schimbase sub coca lungii pirogi malaieze, aidoma unui fus; la trei sau patru metri adîncime, în locul coralilor și al nisipului galben, apăruseră stînci cu tente de ocru, adesea înverzite de un covor de alge, ca un mușchi împetrișat, cu arici de mare monstruoși și scoici cu cochilii de un metru. Apa – din ce în ce mai maro și incredibil de caldă – avea patruzeci de grade și chiar mai mult, în locurile unde stagna, sub soarele arzător.

Ajunsesse, în sfîrșit, în strîmtoarea Malacca. De patru zile. După ce fugise din Saigon, în urmă cu o sută șaptesprezece zile (dacă nu greșise cumva numărătoarea), după ce străbătuse delta Mekongului, Cambodgia, Siamul și nordul Malaysiei.

Preconiza să ajungă la Singapore cam într-o sută de ore. Dacă nu se scufunda sau dacă afurisiții de englezi de la Compania Indiilor nu puneau mâna pe el... Ori dacă pirații nu izbuteau să-l prindă din urmă. Și, apropo de pirați, își refăcu calculele referitoare la poziția soarelui. Trecuseră, probabil, două ore de când nu se mai întorsese să vadă pe unde erau dobitocii ăia: „dacă mă tot întorc, or să creadă că mi-e frică“.

Se întoarse. Alene. „Nu fi impulsiv. Ai uitat de câte ori ți-a spus Marc-Aureliu Giustiniani, la Saigon, să te păzești de impulsivitate?!“ Se întoarse, întinzându-și mădulele și căscând, aidoma omului căruia începe să-i fie lehamite să stea cu fundul gol pe lemnul unei pirogi și care simte nevoia să se destindă.

Pirații se aflau tot în siajul lui, la vreo mie șase sute de metri. „Se apropie, metru cu metru; o să mă ajungă pînă la urmă. (Bineînțeles, distanța nu era de o mie șase sute de metri; oricum asta ar fi fost o pură întâmplare; nimeni pe lume nu poate determina dintr-o privire o distanță, mai ales pe mare, cu atîta precizie; poate doar Cerpelai Gila; am născocit cifra asta din capul meu; și nu mi-e frică de pirați. Nu prea mult. În cazul cel mai rău, îmi vor face de petrecanie.)“

Se întoarse cu fața spre prova pirogii și contemplă îndelung strîmtoarea Malacca. Memoria lui nu mai păstrase practic nimic despre cele două sau trei ocazii, cînd Cerpelai Gila îl luase pe mare (exact în locul acesta) și îi arătase, printre altele, cum să faci să înainteze o ambarcațiune cu pînzele întinse. Dar, pe atunci, n-avea decît vreo cinci sau șase ani. Iar Cerpelai Gila era genul de om care rostea un cuvînt la șase ore, și asta în zilele în care avea chef de vorbă.

Distanța, așadar, era de aproximativ o milă marină. Pirații îl ajungeau din urmă cu șaiszeci de brațe pe oră. Ceea ce însemna că puteau tăbări pe el peste vreo douăzeci de ceasuri. Asta dacă nu reușea să scape, profitînd de noapte. Însă cei șapte bărbați porniți pe urmele lui cunoșteau strîmtoarea și cei mai neînsemnați curenți, mult mai bine decît el, care naviga aici, pentru prima oară, fără a-l vedea pe Cerpelai Gila la cîrmă.

Marea de-abia se clintea, cu unduri line, etalînd o netezime uniformă. Pe cer, drept în față și pe urmă înspre Singapore, se vedea o pată de un alb neguros, aidoma unui halo de soare. Căldura era apăsătoare. Îl ardea pînă și pielea palmelor. În cele aproape patru luni de cînd fugise din Saigon se bronzase; la plecare avusese pielea albă (nu-i dăduseră voie să se plimbe gol pînă la brîu, ca să nu mai pomenim de restul trupului). Stînd complet dezbrăcat, așa cum se imbarcase pe pirogă, ajunsese să se bronzeze uniform, exceptînd fesele, unde încă se mai cojea. În același timp, trăise o senzație exaltantă de libertate inedită, senzația că se „rostogolea“ într-o altă lume.

Nu împlinise 15 ani. Aniversarea lui cădea în ianuarie și, dacă nu se înșela, acum era ziua de Crăciun, anul 1897.

– Crăciun fericit, Kai.

Vorbea singur, dar cu voce tare. În ciuda prezenței piraților în spatele lui, era nespus de fericit. Se afla pe mare, așa cum visase, în strîmtoarea Malacca, îndreptîndu-se spre Singapore. Acolo, într-un fel sau altul, indiferent cît timp i-ar lua, trebuia să-l găsească pe Cerpelai Gila. Altfel spus, bunicul din partea tatălui, al cărui nume, slavă Domnului, îl purta și el – Kai O'Hara.

În afară de această țintă, mai avea și o certitudine: aceea că își începea, în fine, viața (în această privință, neînșelîndu-se defel, după cum avea să demonstreze jumătatea de veac ce urma).

Își scoase din sac cartea de căpătîi. Singura carte pe care o deschisese vreodată din proprie inițiativă. În ultimele șase luni, citise mult: unsprezece pagini și patru rînduri jumătate.

O carte bună, într-adevăr.

În urmă cu cîteva luni, la Saigon, dăduse iarăși frîu liber impulsivității lui obișnuite. Îi trebuiseră, totuși, cinci săptămîni să pregătească ambuscada. Problema fusese cum să-i determine pe Chambost și Sabiani să vină unde și cînd îi convenea lui, și asta la interval de cel puțin un ceas, ca să aibă

timp să-i ia unul după celălalt – în fond, erau cu doi, respectiv trei ani mai mari decât el, și cântăreau împreună vreo sută și zece kilograme. O fi fost el impulsiv, dar nu nebun. Așadar, totul mersese foarte bine: cele două scrisori false ale lui Isabelle Margerit (nu Kai le scrisese, ci le caligrafiasse una de la Madame Loulou, o fată din bordel, al cărei scris semăna cel mai mult cu originalul) au sosit, deci Chambost și pe urmă Sabiani s-au grăbit la întâlnire – în spatele împuțiciunii ăleia de colegiu, un loc tare liniștit în acel moment al serii, adică după vecernie. Chambost a rezistat zece secunde și, ca să termine cu el, Kai a fost nevoit să-l ridice și să-l lipească cu spatele de zidul care desparte colegiul misionarilor de mănăstirea de domnișoare; Sabiani a rezistat și mai mult, încercînd chiar să riposteze – s-a ridicat de două ori, după care s-a prăbușit definitiv. Au intervenit apoi călugării: l-au luat pe Kai, pentru a șaptea oară în ultimele nouă sau zece luni, și l-au închis în pivniță. Și, ca de obicei, Marc-Aureliu și-a făcut apariția. Abia a doua zi, la începutul după-amiezei.

– Popii n-au vrut să-ți dea drumul mai devreme.

Se aflau amîndoi în Saigon, pe strada Catinat, se instalaseră pe terasa Continentalului. Marc-Aureliu Giustiniani comandă o limonadă pentru Kai, iar pentru el tradiționalul coniac cu sifon. Li se aduse coniaanda și se uitau la cucoanele frumoase care se plimbau cu caleașca. Nu schimbaseră nici un cuvînt de cînd ieșiseră din porcăria aia de colegiu.

– Mare belea ești, cu toate necazurile pe care mi le faci, zise, în fine, corsicanul.

– Sînt efectiv dezolat, răspunse Kai.

– Știi ce-au pățit băieții ăia, pe care i-ai masacrat? Unul are nasul spart, umărul obrazului stîng înfundat și cîteva coaste rupte. Celălalt are capul cu fața răsucită spre spate și, cînd se uită în jos, își vede fundul.

Kai tăcu. Îi era foame și tare ar fi mîncat o supă bine condimentată și acrită cu niște zeamă de lămîie.

– Ești foarte impulsiv. Și ăia doi te-au făcut chinezoi?

O încuviințare din cap, abia perceptibilă. La paisprezece ani și jumătate avea un metru șaptezeci și cinci, ceea ce însemna, lăsînd la o parte pe Chambost mare cît un munte (dar plin de grăsime), că printre cei de-o seamă cu el, de la mizeria aia de colegiu, era un uriaș, chiar și în comparație cu elevii din ultimele clase, mult mai mari decât el. Era, totuși, departe de greutatea ideală (între nouăzeci și nouăzeci și cinci de kilograme). Corpul său era, însă, desenat: umeri ai naibii de lați, gît de taur, încheieturile și antebrațele de diametrul funiilor folosite la amararea pacheboturilor și niște mîini enorme, dar cu degetele de o uimitoare finețe.

– Rezum, tocmai spune Marc-Aureliu cu glasul lui dulce cîntător, tipic celor din sudul Corsicii (din Ajaccio, după informațiile lui Kai, deși habar n-are unde se află Ajaccio și Corsica). Părinții tăi au murit acum un an și două luni. De un an și două luni eu mă ocup de tine, fiindcă taică-tău era asociatul meu și, oricum, în toată Cochinchina, pînă în Himalaya, nu s-ar găsi nimeni atît de țăcănit încît să accepte să răspundă de tine. Într-un an și două luni, ai sărit de douăzeci și opt de ori zidul colegiului, ai exterminat jumătate dintre elevi, te-am recuperat de opt ori din bordelul lui Madame Loulou și de șase ori de pe o barcă, pe care o cam șterpelișeși. O dată, a trebuit chiar să închiriez un vas ca să te caut și a fost o adevărată minune că te-am găsit pînă la urmă pe mare, cam la patru zile distanță de gurile Mekongului, călare pe o pirogă răsturnată.

Caleștile continuă să treacă prin fața terasei hotelului Continental, noaptea se strecoară cu pași de lup, se bea din ce în ce mai mult coniac cu sifon, se apropie ora cînd se joacă manila. Pînă la urmă, aș mîncă pe puțin patru supe, se gîndește Kai, plus cam două porții de ruladă și cîteva prăjituri lipicioase și bune, să zicem vreo opt sau zece.

– Popii nu vor să te mai țină. Susțin că, pe lîngă năzbîtiile de tot felul, nici nu vrei să înveți. După ei, nu știi nici măcar citești.

- Știu, spuse Kai, cu sobrietate.
- Știi că asta spun ei sau știi să citești?
- Știu să citesc.

Corsicanul despătorește un exemplar din săptămînalul *Le Saigonmais* – pe atunci, nu existau încă ziare cotidiene.

- Poftim, citește.

Demonstrația nu e tocmai convingătoare. Lui Kai îi trebuie peste un minut ca să citească un rînd dintr-un articol despre sinuciderea (ultima, tipii ăștia se sinucid unii după alții) unuia dintre directorii publicației. Marc-Aureliu comandă un al treilea coniac cu sifon. E cam scund, destul de chel, are o burtă rotunjoară și gesturi onctuoase, de parcă ar fi episcopul de Saigon. Cînd era mai tînr, în primii patru ani după ce sosise, supraviețuise mai multor expediții pe platourile înalte și, fără a fi un bandit, impunea teamă, astfel încît nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să îi caute gîlceavă.

– Potrivit acelorași popi, ești un zero la franceză, aritmetică, istorie și științele naturii. Să nu mai pomenim de educația religioasă. Doar la gimnastică și la geografie ai note peste zero. Deși, în privința geografiei, am serioase dubii. Care e capitala Germaniei?

Kai catadicsește să întoarcă, totuși, capul. Și face asta cu încetineala unui cargou, care se mișcă în rada portului.

- Care Ermania?

– Exact ce spuneam eu, nici măcar n-ai habar că există o Germanie. Sau faci înadins. Dar capitala Franței?

- Ajaccio, răspunde Kai.

Imposibil de spus dacă glumește sau nu. Corsicanul goleşte dintr-o sorbitură ce mai avea în pahar, plătește și fiecare se urcă în cîte o ricșă. Corsicanul locuiește departe de centru, înspre Cholon, aproape în capătul bulevardului Gallieni. Practic, la țară. La început, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, a locuit într-o colibă de paie, care mai există și astăzi. Apoi și-a construit o casă cu două etaje. Cînd au sosit, Kai avea pe atunci opt ani, familia O'Hara a locuit la etajul doi. Nimic nu s-a schimbat de la moartea părinților lui Kai, răpuși amîndoi de amibiază.

- M-ai auzit, Kai?

- Da.

Intră în casă; corsicanul rămîne la parter, Kai urcă și umblă prin „baraca“ pe care a detestat-o dintotdeauna, o casă de albi, unde te sufoci. Paturi cu plase contra țințarilor, fotolii, pianina mamei lui, cu care aceasta venise din Waterford, Irlanda (ca domnișoară o chema O'Shea), ca să se mărite cu un contabil, O'Hara, despre care a descoperit prea tîrziu că era metis, maică-sa fiind chinezoaică. Și supărarea asta nu-i mai trecuse niciodată.

– Kai, continuă Marc-Aureliu, de jos, ridicînd vocea, s-ar putea ca popii să accepte să te primească înapoi, ceea ce mă va costa o avere, dar cu condiția să îți faci temele de vacanță din ultimii doi ani și să îți corijezi purtarea, cum zic ei. Le-am jurat că, dacă îți dai cuvîntul, te ții de promisiune. Mîine vine domnul Chu, pe la patru, să lucreze cu tine. Să nu încerci cumva să discuți cu el în vietnameză sau chineză; îl dau pe ușă afară dacă nu vorbește franțuzește.

Kai intră în camera lui. De la fereastră, care nu e decît o simplă deschizătură dreptunghiulară în zid, fără cadru de lemn, descoperi cartierul chinezesc Cholon, cu minunățiile lui, cu miresmele și viermuiala lui trepidantă, amintind de Singapore. Kai se duce la dulap, îl împinge din loc, scoate bucățile de parchet și dă la iveală ascunzătoarea. Macheta frumoasei *Nan Shan* se afla acolo, culcată pe o parte. Are de toate, pînă la cea mai mică funie, pînzele velei foc și ale artimonului strînse meticulos cu chingi reproduse la scară, făcute din păr de anamit; numele goletei cu trei catarge, a lui Cerpelai Gila, apare de două ori, ca și pe modelul adevărat, scris cu caractere chinezești și latine, cu vopsea de un roșu sîngeriu pe coca neagră. Kai a construit-o pe ascuns, din memorie, consacrîndu-i patru ani. Singurul – în afară de el – care a zărit-o vreodată a fost tatăl lui. Dar acesta s-a prefăcut că n-a văzut-o. „Dacă mama ar fi dat peste machetă, mi-ar fi ars-o pe loc“, gîndea Kai.

Jos, Marc-Aureliu discută cu *bep*-ul, bucătarul. Marc-Aureliu vorbește binișor vietnameza, dar și cambodgiana.

În schimb, nu știe chineza și engleza aproape deloc (n-au prea avut ce discuta, el și mama, care n-a vrut niciodată să învețe o boabă franțuzește). Marc-Aureliu e tare drăguț, Kai ține mult la el – „dar de ce nu pricepe oare că vreau să mă întorc la Singapore, să-l găsec pe bunicul și să plec pe mare pentru totdeauna, fiindcă nu vreau să trăiesc cu nimeni altcineva și nicăieri, decît cu bunicul, pe mare?”

– O să-ți facă nouă feluri de mîncare, cît pentru opt persoane, așa că ar trebui să te sature.

– Mulțumesc.

Cinează în doi. Soția și cei patru copii ai lui Marc-Aureliu nu se vor întoarce din Europa decît peste zece zile. Kai are remușcări că nu se poartă destul de frumos cu Marc-Aureliu și familia lui, care sînt atît de drăguți cu el, mai ales de cînd a rămas orfan (dar chiar și înainte). E lucru cert, oamenii aștia merită mult mai mult decît le dă el. În consecință, ajunge să se destăinuie un pic, așa că iată-l pe corsican privind-l lung, cu un aer stupefiat:

– Ce-ai făcut?!

Kai a citit o carte. Din proprie inițiativă. L-a apucat așa, din senin, tot un acces de impulsivitate (deși hotărîrea era luată de o bucată de vreme – de aproape șase luni). În fine, a început să citească o carte. Ba chiar a citit deja aproape trei pagini. Dar, ce-i drept, nu s-a apucat decît înainte de muson.

– Și ce carte?

Cartea junglei. De unul, Kipling. Ceea ce l-a lansat pe Kai în această aventură extraordinară, dacă nu chiar extravagantă și exagerată, este faptul că Isabelle Margerit, căreia i-a văzut chiloții, i-a dezvăluit că eroul povestirii vorbea cu animalele. Mowgli, așa îl cheamă.

– Și ce-i chestia asta cu chiloții?

– I-am văzut chiloții, atîta tot.

– N-ai pipăit-o?

Ei bravo, și mai ce, mă rog?! Pe fetele de la Madame Loulou, de acord, le pipăi cît poștești. Dar cu Isabelle Margerit e altceva.

– M-am mai liniștit, zice Marc-Aureliu.

Kai înfulecă. „Ce foame mi-era, popii nu mi-au dat nimic de mîncare, de ieri.” Nu, ceea ce l-a determinat să se întîlnească cu frumoasa Isabelle, care are șaisprezece ani, este totala ei indiferență față de faptul că el e metis. Și chinez.

Cît despre chiloți, a fost o pură întîmplare. Fata stătea călare pe zidul despărțitor; a apărut o măicuță, Isabelle Margerit a sărit în viteză și, puf, iată chiloții. Excitant, efectiv. Marc-Aureliu îl studiază pe Kai și spune:

– Nu ești chinez, ci irlandez.

– Nu sînt nimic, zice Kai, adăugînd niște glutamat în *thap-câm* (*thap* înseamnă zece în vietnameză și există zece feluri de chestii diferite în *thap-câm*).

Exact la sfîrșitul cinei, sosesc în vizită doi prieteni de-ai lui Marc-Aureliu și cei trei bărbați se duc să discute despre afaceri, bînd coniac cu sifon. Mai tîrziu, la alte coniacuri cu sifon, cînd pleacă musafirii, Kai tot mai privește în depărtările, atît de apropiate, luminile pîlpîitoare ale Cholonului chinezesc, cu negustorii lui, chirciți pe taburetele de lemn înalte de-o palmă, cu orgia de mirosmi și maghernițele întunecoase, fascinante ca niște caverne.

– Nu te duce în Cholon, Kai. Nu te mai duce.

– De acord, se învoiește, în cele din urmă, Kai.

– Nu vreau doar acordul tău, vreau să-ți dai cuvîntul.

– Pe cuvîntul meu, spune Kai.

– Sînt sigur că ai să-ți ții promisiunea, mai sigur chiar decît de existența lui Dumnezeu, fiindcă, efectiv, nu ești un băiat obișnuit. Și să nu mai pleci nici pe mare, cu bărci de furat.

– Pe cuvîntul meu, repetă Kai, cu un nod în gît, fiindcă fagăduiala asta îl costă mai mult decît prima, dacă așa ceva e posibil.

Marc-Aureliu a venit să se așeze lîngă el pe una dintre treptele verandei roz, decorate cu coloane și cu un bust de bărbat, un tip cu mîna strecurată între doi nasturi de la costum și o pălărie cu două coarne. Îl cheamă Napollon, sau ceva de genul ăsta.

– Bagă de seamă, știu bine că într-o bună zi vei pleca, mai zice Marc-Aureliu. Am știut asta dintotdeauna. Că vei reuși să pleci, adică. A te încuia în odaie e ca și cum ai băga în colivie o pasăre de mare; maică-ta n-a înțeles niciodată chestia asta, dar să nu-i porți pică. Ea a hotărît să plecați cu toții din Singapore, fiindcă acolo era prea aproape de bunicu-tău. Credea că procedează bine așa.

Kai privește drept în față. Marc-Aureliu întreabă:

– Care-i, de fapt, porecla bunicului tău?

– Cerpelai Gila, zice Kai, reticent.

– E în malaieză, nu-i așa? Ce înseamnă?

– Mangusta nebună, spuse Kai, cu părere de rău, de parcă ar fi trădat un mare secret.

– Mangusta este singurul animal care cutează să atace cobra și care o omoară. Știu că vei pleca. Încearcă, măcar, să nu fii prea impulsiv și să îți calculezi bine lovitura. Și să mă previi. Să nu-mi fac prea multe griji. Oriunde ai fi, dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă. Țin mult la tine, să știi.

Kai clatină din cap, dar miinile lui mari și puternice nu tremură. Plînge un pic, dar se miră că îl apucă doar cînd ajunge în camera lui, singur, cu lumina stinsă și cu porcăria aia de plasă contra țințarilor ridicată (de ce dracu' e nevoie de plase contra țințarilor?). Desigur, așa impulsiv cum e, știe deja cînd și cum va pleca, și asta va fi foarte curînd. Dacă mai calc o dată în porcăria aia de colegiu am să mor, mai ales acum cînd nu mă mai pot duce nici în Cholon. Din moment ce nu mai poate pleca pe mare, cel puțin din Cochinchina, va pune în aplicare planul numărul cinci. Cel mai complicat. Cel ce îl va face să piardă foarte mult timp și care încă nu e pus la punct definitiv. Lucrează la el abia de douăzeci și opt de luni. Doi ani în plus pentru a-l perfecționa n-ar fi fost inutili, dar, în fine, asta e.

Plecarea lui e programată. Cu zece zile înainte să-l bage iar în porcăria aia de colegiu; cu zece zile înainte de întoarcerea familiei lui Marc-Aureliu. Asemenea coincidențe sînt semne ale destinului. Peste zece zile, la ora opt, va pleca

pentru a fi împreună cu Cerpelai Gila și pentru a pași din nou pe puntea frumoasei *Nan Shan*.

Plînge din cauza afecțiunii pe care i-o poartă domnului Marc-Aureliu care, prin gestul lui, va rămîne inevitabil în trecutul lui. Dar plînge și din cauza fericirii ce va veni.

Și pleacă cu adevărat. Înspre nord – din partea cuiva care ține morțiș să meargă în sud-vest, nu-ți vine să crezi că ar putea-o lua spre nord. Tocmai asta-i avantajul planului cinci – domnul Marc-Aureliu va fi descumpănit și îl va căuta peste tot, numai în direcția asta nu. Se strecoară la bordul unei șalupe a Mesageriilor fluviale, care navighează în amonte pe Mekong. O pălărie conică îi acoperă părul vopsit în negru. E îmbrăcat cu genul de cămașă și pantaloni largi pe care îi poartă orice *nha qué* – țăranul vietnamez, talpa țării. Drept bagaj, un sac de pînză veche, care nu sare în ochi, dar conține esențialul: haine pentru ca atunci cînd va debarca la Singapore să nu pară prea sărăntoc, sandale, un cuțit, ceasul tatălui său, exemplarul din *Cartea junglei* (cu semn de carte și, pentru a găsi mai ușor rîndul unde s-a oprit la ultima lectură, o cruciuliță făcută cu creionul – sînt deja vreo douăzeci de cruciulițe din astea), busola cumpărată în urmă cu doi ani și jumătate de la amicul Hong, din Cholon, banderola roșu cu negru pe care n-o va arbora, pe cap, decît în ziua cînd va fi pe mare, hărțile lui, cu toate malurile golfului din Siam și Malaysia, cei șapte sapeci de aur. Nu sînt sapeci adevărați. Sapecii adevărați sînt bani chinezești de mică valoare. Aștia, însă, sînt din aur pur și lucrați cu migală. Zăcînd în pat, în camera din spitalul Grall, cu două zile înainte de moarte, tatăl său îi dezvăluise ascunzătoarea acestei comori.

Nu-i mare lucru de spus despre ceea ce urmează. Debarci la Phnom Penh, schimbi acolo costumul de vietnamez pe un sarong cambodgian, dormi la vărul vărului lui Hong, care văr al vărului te pune pe direcția cea bună, mergi spre nord-vest – nu prea mult către nord, să zicem zece ore –